

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobce **ROFIN s.r.o., IČ 25663151, se sídlem Kostelní 38, 170 00 Praha 7, zastoupeného JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Stankovského 144, 250 88 Čelákovice**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného **ze dne 6.2.2013, č.j. DSH/1430/13**

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím Krajský úřad Plzeňského kraje zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Přeštice čj. OSD-BOM-27799/12 ze dne 7.12.2012, kterým obnovil řízení ve věci schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla tov. zn.: Citroen C4 Picasso 1.6 HDI 16V, VIN: VF7UA9HZH45422164. Městský úřad Přeštice řízení obnovil z důvodu uvedeného v § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen správní řád), neboť provedené důkazy v původním řízení se ukázaly být nepravdivými z toho důvodu, že nebyly splněny podmínky dané § 34 odst. 5 zák. č. 56/2001 Sb., ve znění pozdějších změn a doplňků, kdy na základě doložených dokladů a vyjádření bylo zjištěno, že původně předložený COC list (osvědčení o shodě) je

nelegálně získaným dokladem, tudíž dokladem neplatným a tyto důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplynulo, že řízení ve věci podané žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného předmětného osobního vozidla bylo zahájeno dne 4.1.2010 a bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím o schválení technické způsobilosti tohoto vozidla dne 5.1.2010, kdy také toto rozhodnutí nabylo právní moci. Dne 6.8.2010 Městský úřad v Přesticích obdržel podnět Ministerstva dopravy k obnově správního řízení a vyřazení předmětného vozidla z Centrálního registru vozidel, neboť podle sdělení výrobců vozidel Citroën a Peugeot se jedná o vozidlo, které bylo při skladování v Itálii zaplaveno a v důsledku této skutečnosti mělo být fyzicky zlikvidováno. Správní orgán si vyžádal stanovisko akreditovaného zástupce firmy Citroën v České republice, který dne 20.8.2010 sdělil, že uvedené vozidlo bylo výrobcem vyřazeno jako nezpůsobilé k používání a neobchodovatelné, které v žádném případě nesmí být jakkoliv registrované, uváděné do provozu, prodávané, odkupované či opravované. Vzhledem k tomu, že COC list – osvědčení o shodě, který mimo jiné sloužil též pro vydání rozhodnutí o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla, se ukázal být chybným dokladem, přistoupil správní orgán k zahájení řízení o obnově řízení ve věci schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného předmětného vozidla. Správní orgán konstatoval, že zahájení řízení o obnově bylo plně podpořeno doložením podnětu k vyřazení znehodnocených vozidel centrálního registru vozidel zaslaného Ministerstvem dopravy ČR, když veřejný zájem na novém řízení je vyjádřen vůlí ústředního orgánu státní správy ve věcech dopravy, kdy je zájmem, aby se na pozemních komunikacích pohybovala vozidla, jejichž technická způsobilost k provozu na pozemních komunikacích odpovídá patřičné zákonné normě. Vzhledem k tomu, že jeden z podkladů pro rozhodnutí o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla byl vyhodnocen jako doklad získaný protiprávně, byla splněna podmínka k zahájení obnovy předmětné věci v souladu s § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť provedené důkazy v původním řízení se ukázaly být nepravdivými a tyto skutečnosti mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

O odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodoval žalovaný správní orgán, který odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný vypořádal s uplatněnými výtkami odvolatele a uváděl, že doklady k předmětnému vozidlu v době podání žádosti o schválení jeho technické způsobilosti nevykazovaly žádné nedostatky a proto také došlo správním orgánem k jejímu kladnému vyřízení. Přesto, že na vozidle nebyly zjištěny technické závady, vyšly najevo nové skutečnosti o tom, že původ vozidla dovezeného do ČR na základě zfalšovaných podkladů je v rozporu s právními předpisy. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že nelze ponechat v provozu na pozemních komunikacích vozidlo, jehož technická způsobilost jako dovezeného vozidla byla schválena v rozporu s § 35 zák. č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Je proto i věcí veřejného zájmu, aby byla povolena obnova řízení podle § 100 odst. 3 správního řádu, neboť provedené důkazy se ukázaly být nepravdivými ve smyslu § 100 odst. 1 a 3 správního řádu. Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že vyjádření příslušného ministerstva nemá žádnou důkazní hodnotu, neboť se jedná o pouhé vyjádření a nikoliv o důkaz, neboť výrobce vozidla je osobou, která zodpovídá za dodržení technických požadavků stanovených výše citovaným zákonem, za zajištění shody vyráběných vozidel s typem systému konstrukčních částí i samostatného technického celku vozidla. Právě výrobce vozidla přihlédl k faktickému stavu vozidla a po jeho uvedení do obchodního oběhu

protizákonným jednáním na základě nelegálně získaného dokumentu jím bylo předmětné vozidlo vyraženo jako nezpůsobilé provozu. Žalovaný se zcela ztotožnil s právním hodnocením věci provedené správním orgánem I. stupně a projednávané odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného a v odůvodnění žaloby tvrdil, že dne 25.2.2010 jako kupující uzavřel kupní smlouvu s obchodní společností FLEXTER Enterprise SE, se sídlem v Praze 4, Nad Opatovem 2140, jejímž předmětem bylo vozidlo tov. zn. Citroen C4 Picasso 1.6 HDI 16V, VIN: VF7UA9HZH45422164. Žalobci přitom není známo, že by mělo být dosaženo schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla na základě zfalšovaných podkladů a tuto skutečnost se dozvěděl až v řízení ze strany správního orgánu I. stupně. Na předmětné vozidlo ve vlastnictví žalobce bylo uzavřeno pojištění s odpovědností za škodu způsobenou provozem vozidla a bylo uzavřeno i havarijní pojištění. Žalobce má k dispozici i osvědčení o registraci vozidla, které je předmětem tohoto řízení, když z tohoto technického průkazu vyplývá, že datum první registrace byl ke dni 2.3.2010, přičemž splňuje všechny zákonné podmínky předpokládané zák. č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Žalobce tvrdil, že žalovaný i správní orgán I. stupně dospěli k nesprávnému zjištění skutkového stavu, když nezjistili správně podmínky pro povolení obnovy řízení, které podle přesvědčení žalobce nebyly splněny. Ust. § 100 odst. 3 správního řádu stanoví, že se obnova řízení povolí tehdy, pokud je to ve veřejném zájmu. Žalobce vyslovil přesvědčení, že měl být proveden důkaz stanoviskem akreditovaného zástupce s vyjádřením souhlasu se schválením technické způsobilosti. Podle žalobce nelze shledávat veřejný zájem na pokračování v řízení o povolení obnovy řízení, když předmětné vozidlo je prakticky nové, nemělo doposud žádné technické problémy a není technicky nezpůsobilé k provozu. Žalobce vyslovil přesvědčení, že veřejný zájem na obnově řízení nemůže být shledáván v tom, že je to vůle ústředního orgánu státní správy ve věcech dopravy. Předmětné vozidlo absolvovalo již několik technických kontrol, při kterých nebyly zjištěny žádné závady a je proto vyloučené, aby tímto byl shledáván veřejný zájem na obnově řízení a to i vzhledem k odstupu v čase, když po dobu více než tří let nebylo rozhodnuto o tom, že by se způsobilost vozidla odňala. Vyjádření ministerstva či akreditovaného zástupce prodejce vozidel nemá žádnou důkazní hodnotu, neboť se jedná o pouhá vyjádření a nikoliv o důkaz, který by nezávisle prokazoval údajnou technickou nezpůsobilost předmětného vozidla. Podnět k obnově řízení podalo samotné Ministerstvo dopravy a je proto vyloučené, aby vyjádření oznamovatele bylo rovněž důkazním prostředkem. Pokud se měly ukázat původní důkazy jako nepravdivé, pak z napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu nevyplyvá na základě jakých důkazních prostředků, správní orgán k takovému závěru dospěl a není ani zřejmé z napadeného rozhodnutí, v čem měly být provedené důkazy v původním řízení nepravdivé. Je nepřijatelné, aby správní orgán pouze uzavřel, že původ vozidla dovezeného do ČR na základě zfalšovaných podkladů je v rozporu s právními předpisy, aniž by z takového rozhodnutí bylo zřejmé, v čem rozpor s právními předpisy spočívá a o jaké podklady se mělo jednat. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zmatečné a nezákonné. Žalovaný přitom nehodnotí veřejný zájem, který má být správním orgánem spatřován, aby tak byly dány důvody pro povolení obnovy řízení. Z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného a požádal o náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že postup správního orgánu I. stupně považuje za legitimní, neboť rozhodnutí o obnově řízení bylo vydáno proto, aby byl napraven stav vozidla daný a schválený na základě zfalšovaných dokumentů. Správní orgán I. stupně nemohl postupovat jinak, neboť byla zjištěna nová skutečnost, která má na věci zcela zásadní význam a k obnově řízení muselo být přistoupeno. Žalovaný se ztotožnil se skutkovým zjištěním správního orgánu I. stupně i s právními závěry, které byly dovozeny, a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

O žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 12. 2014, č. j. 30 A 26/2013-53, když dospěl k závěru, že v předmětném řízení nebyly shromážděny potřebné podklady pro nařízení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Krajský soud dovodil, že skutečnosti, které byly prezentovány v podnětu Ministerstva dopravy a které vzaly správní orgány za zásadní pro nařízení obnovy řízení, neexistovaly v době vydání rozhodnutí o technické způsobilosti vozidla, tj. ke dni 5. 1. 2010, nýbrž se staly objektivně známými až následně. Nebyla proto naplněna základní podmínka pro obnovení řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.

K podané kasační stížnosti žalovaného přezkoumal rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 7. května 2015, č. j. 2 As 21/2015-25 rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2014, č. j. 30 A 26/2013 - 53, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V tomto rozsudku vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor vycházející ze zjištění, že *v projednávané věci bylo řízení obnoveno, protože městský úřad obdržel shora uvedený podnět ministerstva dopravy, z něž vyplynulo, že předmětné vozidlo bylo nezákonně uvedeno do obchodního oběhu, neboť mělo být v důsledku jeho zatopení fyzicky zlikvidováno. Uvedené skutečnosti pak byly potvrzeny i akreditovaným zástupcem výrobce v České republice [srov. § 2 odst. 10 zákona č. 56/2001 Sb. o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o podmínkách provozu“)]. Správní orgány tedy vycházely ze skutečnosti, že akreditovaný zástupce výrobce předmětného vozidla svým tvrzením zpochybnil důkazní hodnotu COC listu, který byl předložen v původním řízení jako podklad pro schválení technické způsobilosti předmětného vozidla. Poněvadž je to právě výrobce nebo jeho pověřený zástupce ve státě, kde je vozidlo registrováno, kdo je oprávněn k*

vydání prohlášení o shodě, tj. COC listu (viz čl. 5 odst. 2 směrnice Rady o sbližování právních předpisů členských států týkajících se schvalování typu motorových vozidel a jejich přípojných vozidel č. 70/156/EHS), bylo na místě zahájit obnovu řízení, neboť se provedený důkaz ukázal být nepravdivým. Žalobce sice v průběhu celého řízení hodlal předložit původní COC list (kopie je součástí spisu) a vyjádření akreditovaného zástupce výrobce předmětného vozidla v ČR, nicméně žádný z těchto dokumentů nepředložil, a nevyvrátil tedy žádným způsobem tvrzení správních orgánů o nepravdivosti COC listu. Vyjádření akreditovaného zástupce bylo navíc vyžádáno již správním orgánem a další vyjádření, pravděpodobně o stejném obsahu, by na věci nemohlo ničeho změnit. Nejvyšší správní soud tak zcela aprobejuje postup správních orgánů a jejich rozhodnutí nepovažuje za nezákonná. ...Skutečnosti, které vyplynuly jak z podnětu ministerstva dopravy, tak z vyjádření akreditovaného zástupce výrobce v ČR, prokazatelně objektivně existovaly již v průběhu původního řízení (leden 2010), protože k zatopení skladu v Itálii, v němž bylo uskladněno rovněž předmětné vozidlo, došlo již v únoru 2009. Poté došlo, dle nezpochybněných tvrzení akreditovaného zástupce, k vyřazení těchto vozidel z obchodního oběhu a k jejich předání k fyzické likvidaci, která byla šrotovacími společnostmi potvrzena. Až následně tedy mohlo být předmětné vozidlo dovezeno do ČR a bylo pak schváleno jako technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Je tak zřejmé, že předmětná skutečnost, která vedla k obnovení řízení, resp. zpochybnila pravost COC listu, existovala již v době původního řízení, pouze nebyla objektivně známá žádnému z účastníků řízení, a tudíž nemohla být v původním řízení uplatněna. Nejvyšší správní soud je tak toho názoru, že řízení bylo lze obnovit rovněž z tohoto důvodu. (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, čj. 2 As 21/2015-25 dostupného na www.nssoud.cz).

V důsledku vydaného výše prezentovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu Krajský soud vycházel z ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s., podle kterého *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je Krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*

V rámci nového projednání žaloby Krajský soud vyzval původního účastníka řízení o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla a tedy i účastníka řízení o obnově řízení, pana K.S., zda bude uplatňovat práva osoby na řízení zúčastněné ve smyslu § 34 s. ř. s. Jmenovaný práva osoby na řízení zúčastněné ve stanovené lhůtě neuplatnil. Při opakovaném posouzení projednávané žaloby byl krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, ze kterého se podává, že v průběhu řízení o povolení obnovy řízení byly splněny zákonné podmínky plynoucí z § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu pro povolení obnovy předmětného řízení. S poukazem na výše prezentovaný názor Nejvyššího správního soudu Krajský soud vyhodnotil jednotlivé žalobní výtky jako nedůvodné.

Na podkladě ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a za situace, kdy žalovaný dosáhl v řízení procesního úspěchu a kdy neuplatnil náhradu nákladů řízení v rámci řízení před krajským soudem ani v rámci řízení před Nejvyšším správním soudem, bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení před oběma soudy nemá právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. července 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková